

Hoofdstuk 1 – Sam en Noor gaan op passen

Sam en Noor stonden vroeg op die ochtend. De zon kwam net op en het huis was nog helemaal stil.

“Opa moet vandaag even weg,” zei mama. “En jullie gaan op het huis passen.”

Sam keek trots. “Wij kunnen dat toch makkelijk?”

Noor knikte. “We hebben al genoeg avonturen meegemaakt.”

Opa gaf ze een knipoog terwijl hij zijn jas aantrok. “Goed opletten hè. Het is een belangrijke taak.”

“Dat lukt ons wel!” zei Sam stoer.

Toen opa weg was, keken Sam en Noor elkaar even aan.

“Wat moeten we precies doen?” vroeg Noor.

Sam dacht even na. “Gewoon zorgen dat alles goed gaat. En misschien een beetje opruimen... en koffie zetten... of zoiets.”

Noor lachte. “Koffie zetten? Dat mag jij doen.”

Ze begonnen het huis te verkennen alsof het een missie was. Alles voelde ineens een beetje spannend, alsof er overal kleine taken te ontdekken waren.

“Oké,” zei Sam. “Eerste opdracht: het huis veilig houden!”

Noor glimlachte. “Dit wordt weer een avontuur.”

En zo begon hun nieuwe verhaal... gewoon thuis, maar met net zoveel spanning als op reis.

Hoofdstuk 2 – De eerste opdracht

Sam en Noor liepen door het huis alsof ze echte wachters waren. Alles was stil. Alleen de klok tikte zacht.

“Oké,” zei Sam serieus. “We moeten een plan maken.”

Noor knikte. “Een echt op-passers-plan.”

Ze gingen aan de keukentafel zitten. Sam pakte een pen en een stukje papier.

“Eerste: alles in de gaten houden,” zei hij terwijl hij schreef.

“Tweede: geen rommel maken,” voegde Noor toe.

“Derde:...” Sam dacht even na. “...koekjes testen voor noodgevallen.”

Noor lachte hard. “Dat is geen taak!”

“Jawel,” zei Sam. “Belangrijk werk.”

Net op dat moment hoorde ze een geluid in de gang.

krak...

Ze verstijfden allebei.

Noor fluisterde: “Hoor je dat?”

Sam stond langzaam op. “Misschien is het... een opdracht.”

Ze liepen voorzichtig naar de gang. Daar lag alleen een jas die van de kapstok was gevallen.

“Oh...” zei Noor opgelucht. “Dat is alles.”

Sam knikte. “Zie je? Wij hebben het al opgelost.”

Ze gaven elkaar een high five.

“Dit op passen is best spannend,” zei Noor.

Sam glimlachte trots. “Maar wij kunnen dit.”

En zo gingen ze verder met hun eerste echte dag als huis-op-passers, klaar voor alles wat er nog zou komen.

Hoofdstuk 3 – Een baby in huis

Sam en Noor zaten net weer rustig aan de keukentafel toen ze ineens een geluid hoorden uit de woonkamer.

“Whaaa...” klonk het zacht.

Noor keek op. “Hoor je dat?”

Sam knikte. “Dat klinkt niet als een jas...”

Ze liepen samen naar de woonkamer. En daar, in een wiegje bij de bank, lag een baby.

Sam bleef stokstijf staan. “Eh... Noor?”

Noor kwam langzaam dichterbij. “Die was er net nog niet...”

De baby bewoog een beetje en maakte weer een klein geluidje.

“Wat doen we nu?” fluisterde Sam.

Noor dacht snel na. “We zijn aan het op passen. Dus... we passen ook hier op.”

Sam knikte meteen. “Oké. Eerste baby-missie.”

Ze gingen voorzichtig naast het wiegje zitten. De baby keek met grote ogen om zich heen.

“Hij is klein,” zei Sam zacht.

“En hij is ook een beetje schattig,” zei Noor.

De baby begon weer te huilen.

“Oké oké,” zei Sam in paniek. “Wat willen baby’s?”

Noor dacht na. “Misschien... aandacht?”

Sam maakte gekke gezichten. “Hallo baby! Kijk mij!”

De baby stopte even met huilen en keek.

“Werkt het!” fluisterde Sam trots.

Noor lachte. “Jij bent een geboren babysitter.”

Ze bleven samen rustig bij de baby zitten, een beetje onzeker maar ook trots.

“Dit is geen gewoon op passen meer,” zei Sam.

Noor knikte. “Dit is een groot avontuur.”

En ergens in het huis tikte de klok rustig door, terwijl Sam en Noor hun nieuwe, onverwachte taak probeerden te begrijpen.

Hoofdstuk 4 – De baby krijgt een naam

Sam en Noor zaten nog steeds bij de wieg. De baby was weer rustig geworden en keek nieuwsgierig om zich heen.

“Hij heeft nog geen naam,” zei Noor zacht.

Sam knikte. “Dat kan toch niet? Iedereen moet een naam hebben.”

Ze dachten even na. Het was stil in de kamer.

“Wat voor naam past bij hem?” vroeg Sam.

Noor keek naar de baby. “Hij is klein... en vrolijk... en een beetje grappig.”

Sam zei meteen: “Jip!”

Noor glimlachte breed. “Jip. Dat is leuk.”

De baby maakte een zacht geluidje.

“Hij reageert!” zei Sam trots. “Hij vindt het goed!”

Noor lachte. “Dan heet hij Jip.”

Vanaf dat moment voelde alles een beetje anders. Alsof de baby nu echt bij het huis hoorde.

“Oké,” zei Sam serieus. “Baby Jip is onze verantwoordelijkheid.”

Noor knikte. “Eerste taak: hem rustig houden.”

Jip keek rond en maakte een klein tevreden geluidje.

“Volgens mij gaat dat best goed,” zei Noor.

Sam leunde achterover. “Tot nu toe is dit op passen al een heel groot avontuur.”

En zo zaten Sam en Noor samen bij baby Jip, klaar om hem te verzorgen en te ontdekken wat er allemaal nog meer ging gebeuren.